

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/267/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7514207341
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7514207341.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobcu: T. P., nar. X.X.XXXX, bytom E. X, O., zastúpeného JUDr. Milanom Szölössym, advokátom so sídlom v Košiciach, Mlynská č. 28, proti žalovanej: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441 o náhradu škody na zdraví, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 20. júna 2019 č. k. 15C/148/2014 - 203 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho zamietavom výroku.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej aj „súd prvej inštancie“, „okresný súd“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom zamietol nárok žalobcu na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 50 % v sume 39.928 eur. Zároveň súd v rozsudku vyslovil, že „priznáva náhradu trov právneho zastúpenia žalobcu vo výške 80 %.“

2. Rozhodol tak v spore o žalobe žalobcu, v znení jej zmeny, pripustenej uznesením súdu vyhláseným na pojednávaní dňa 13.5.2016, ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal náhrady škody na zdraví v dôsledku dopravnej nehody dňa 21.4.2012 v katastri obce Kysak, pri ktorej ako spolujazdec spolu s F.A. H., D. F., P. P. Y. G. S. v osobnom motorovom vozidle, ktorého vodičom bol X. T., utrpel žalobca otras mozgu, polytraumu, pomliaždenie pľúc, zlomeninu ľavého stehna, šok, čiastočné ochrnutie horných končatín, zlomeninu piateho krčného stavca, pričom vytrpené bolesti žalobcu a sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu bolo ohodnotené lekáorskými posudkami MUDr. Ľuboša Tomčovčíka a MUDr. Danice Caisovej zo dňa 9.10.2012, 19.9.2013, 29.4.2013 a 19.9.2013, na základe ktorých sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplata sumy 54.390,72 eur s 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 995,22 eur od 13.6.2013 do zaplata, 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 13.185,50 eur od 17.7.2013 do zaplata, 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 12.075 eur od 17.7.2013 do zaplata, 5,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 282 eur od 28.12.2013 do zaplata, 5,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 27.853 eur od 16.1.2014 do zaplata a sumy 39.928 eur titulom zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, pretože žalovaná, voči ktorej si žalobca podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, uplatnil nárok na náhradu škody na zdraví celkovo v sume 108.781,44 eur, po prešetrení poistnej udalosti žalobcovi vyplatila čiastku 54.390,72 eur po krátení o 50 % z dôvodu, že žalobca sa viezol v motorom vozidle vedenom

vodičom na prvý pohľad zjavne pod vplyvom alkoholu a nebol pripútaný bezpečnostným pásom, a to potom, ako:

2.1. Súd rozsudkom zo dňa 16. júna 2016 č. k. 15C/148/2014 - 89 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku sumu 21.756,28 eur s 5,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 398,08 eur od 13.6.2013 do zaplataenia, s 5,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 5.274,20 eur od 17.7.2013 do zaplataenia, s 5,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.415 eur od 17.7.2013 do zaplataenia, s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.415 eur od 17.7.2013 do zaplataenia, s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 56,40 eur od 28.12.2013 do zaplataenia, s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 11.141,20 eur od 16.1.2014 do zaplataenia a Okresnému súdu Košice - okolie zaplatiť súdny poplatok za žalobný návrh v sume 1.305 eur, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal,

2.2. Krajský súd v Košiciach rozsudok zo dňa 16. júna 2016 č. k. 15C/148/2014 - 89 potvrdil v jeho vyhovujúcom výroku a o vo výroku o súdnom poplatku a zrušil vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, t.j. v časti nároku žalobcu na úhradu sumy 39.928 eur, uplatneného titulom zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu o 50 %, v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z.z.“), podľa ktorého v prípadoch hodných osobitného zreteľa, akým je uznanie invalidity, môže súd náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť najviac o 50 %.

3. Po vrátení veci sa súd pri rozhodovaní o zostávajúcej časti nároku žalobcu v prvom rade zaoberal námietkou premlčania peňažného nároku žalobcu uplatneného titulom zvýšenia náhrady za sťaženie jeho spoločenského uplatnenia, vznesenou žalovanou v odvolacom konaní najmä odkazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 384/2015 zo dňa 16.9.2015 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.2.2017 sp. zn. 3Cdo/192/2015, zo dňa 29.11.2011 sp. zn. 5Cdo/212/2010, zo dňa 28.1.2015 sp. zn. 6Cdo/26/2013 a tvrdenie, že pri posúdení začiatku plynutia premlčacej doby je rozhodujúci deň ustálenia zdravotného stavu poškodeného, lebo začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby poškodeného nie je viazaný na okamih, kedy sa poškodený zo znaleckého posudku alebo lekárskej správy dozvie bodové hodnotenie svojej ujmy, ale výlučne ustálenie zdravotného stavu, a preto nelogické, aby začiatok plynutia premlčacej doby mal byť viazaný na priznanie invalidného dôchodku, navyiac, lebo samotné priznanie invalidity nie je žiadnym nesporným dôvodom osobitného zreteľa.

4. V odôvodnení súd poukázal aj na obsah výpovede v konaní vypočutého svedka D. P., i na tvrdenie žalobcu v priebehu sporu, predovšetkým na argument, že jednoznačným dôvodom pre priznanie zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia je už samotná skutočnosť, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 25.5.2015 bol žalobcovi spätne od 15.10.2014 priznaný invalidný dôchodok, a teda žalobca bol uznaný za invalidného v zmysle zákona o sociálnom poistení, pričom dôvodom pre mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia je i fakt, že žalobca utrpel úraz vo veku 21 rokov, odkedy je a bude natrvalo po celý život limitovaný následkami, najmä obmedzením pohyblivosti ľavého bedrového kĺbu, krčnej chrbtice a hrudníka a kvadruparézou, ktoré podstatným spôsobom obmedzili jeho život, vyradili žalobcu z vykonávania športových a kultúrnych aktivít, keďže je odkázaný na používanie barlí pri chôdzi, ako i skutočnosť, že bolesti celého tela žalobcu sprevádzajú pri pravidelných a bežne vykonávaných samoobslužných činnostiach, pri pracovných úkonoch, i pri osobnej hygiene, že žalobca môže vykonávať len fyzicky nenáročné ľahké práce, bez možnosti venovať sa bojovým športom a posilňovaniu, hoci jeho plánom bolo povolanie policajta, ktorý je natrvalo zmarený. Súd poukázal i na argument žalobcu, že jeho nárok na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia nie je premlčaný, lebo žalobcovi bola invalidita priznaná až rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 25.5.2015, z ktorého sa žalobca dozvedel, že je u neho daný nesporný dôvod hodný osobitného zreteľa, a že si môže uplatniť nárok na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, a preto až odo dňa rozhodnutia Sociálnej poisťovne žalobcovi začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia lehota v zmysle § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka na uplatnenie tohto nároku a pokiaľ si žalobca tento

nárok uplatnil podaním zo dňa 18.9.2015, tak si tento nárok uplatnil včas, pred uplynutím subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty.

5. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že dňa 21.4.2012 v čase o 22.35 hod. v katastri obce Veľká Lodina došlo k dopravnej nehode, pri ktorej vodič osobného motorového vozidla značky C. P. X. T. pri prechádzaní pravotočivej zákruty vyšiel mimo cestu a narazil do stromu, v dôsledku čoho vodič vozidla vplyvom polytraumatického zranenia na mieste nehody podľahol a zranenia utrpeli aj jeho piati spolujazdci D. F., P.Ú. P., G. S. a žalobca, ktorý pri dopravnej nehode utrpel ťažkú ujmu na zdraví, a to otras mozgu, polytraumu, pomliaždenie pľúc, zlomeninu ľavého stehna, šok, čiastočné ochrnutie horných končatín a zlomeninu piateho krčného stavca. Z vykonaného dokazovania mal súd za zrejmé, že dopravná nehoda zasiahla do života žalobcu a priniesla so sebou i trvalé následky a obmedzenia v bežnom živote, keďže úraz s vážnymi následkami utrpel žalobca vo veku 21 rokov, ktorý bol rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 25.5.2015 uznaný za invalidného z dôvodu poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 45 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou a od 15.10.2014 bol žalobcovi priznaný invalidný dôchodok.

6. Z obsahu vyžiadaného spisu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny (č.l. 171 až 190 súdneho spisu) súd prvej inštancie zistil, že rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny zo dňa 22.6.2015 bol žalobcovi priznaný peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla, rozhodnutím zo dňa 19.6.2015 bol žalobcovi priznaný príspevok na osobitnú asistenciu, a to s účinnosťou od 1.6.2015. Zistil takisto, že súčasťou vyžiadaného spisu je aj: a/ lekársky posudok, vypracovaný podľa § 11 zák. č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom podkladom pre vypracovanie posudku bol nález z 9.3.2015 so záverom, že kontrola nie je potrebná a že ide o fyzickú osobu TZP s odkázanosťou na sprievodcu pri zabezpečení pohybu, že žalobca vyžaduje pomoc inej fyzickej osoby pri niektorých činnostiach, je schopný prekonať bariéry, zvláda vstup do vane, výstup, neschopný s doprovodom premiestniť sa, nastupovať a vystupovať z prostriedku MHD, a je teda odkázaný na sprievodcu pri zabezpečení pohybu, ako aj b/ komplexný posudok zo dňa 9.6.2015, ktorý bol vypracovaný na základe žiadosti žalobcu na poskytnutie príspevkov na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia, súčasťou ktorého je aj dotazník týkajúci sa posudzovania odkázanosti fyzickej osoby na pomoc inej fyzickej osoby pri jednotlivých činnostiach, ktorý spracoval sociálny pracovník, tiež c/ lekársky nález vypracovaný dňa 16.4.2015 posudzujúcim praktickým lekárom pre dospelých na účely konania vo veciach kompenzácie, vydania preukazu a parkovacieho preukazu, a taktiež d/ lekárske správy, prepúšťacia správa z nemocnice zo dňa prepustenia žalobcu, t.j. dňa 2.5.2012, e/ lekárska správa a ďalšie lekárske správy z Univerzitnej nemocnice, f/ lekárska správa zo dňa 9.3.2015, kde je konštatovaný stav po autonehode zo dňa 25.4.2012 taký, že žalobca má problémy pri chôdzi po schodoch, nevie behať, čupnúť si, má bolesti ľavého stehna, slabšie horné končatiny, trpnutie prstov ľavej ruky, ako i kľče, občas mu vypadávajú predmety z rúk s tým, že v danom prípade objektívny nález je, že chôdza je paraparetická, toho času bez pomôcok, g/ lekársky nález vypracovaný ortopédom zo dňa 17.3.2015 pre účely poskytnutia príspevku zo strany Sociálnej poisťovne.

7. Konštatujúc, že žalobca nárok na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo vzťahu k žalovanej uplatnil v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení svojím podaním zo dňa 17.9.2015, ktoré došlo žalovanej dňa 22.9.2015, a na súde žalobca podaním doručeným súdu dňa 18.9.2015, okrem iného, žiadal priznať zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 50 % v sume 39.928 eur, odkazom na znenie § 5 ods. 5, § 6 ods. 1 a 2 zák. č. 437/2004 Z.z., v znení v čase vzniku odškodňovanej ujmy, žalovanou vznesenú námietku premlčania tohto nároku žalobcu posúdil podľa § 100 ods. 1, § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vychádzajúc z premisy, že pre začiatok plynutia premlčacej lehoty na uplatnenie práva na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, je rozhodujúci okamih ustálenia zdravotného stavu poškodeného žalobcu a zo zistenia, že podľa predložených lekárskeho posudkov MUDr. Ľuboša Tomčovčíka zo dňa 9.10.2012 a dňa 19.9.2013 a MUDr. Danice Caisovej zo dňa 29.4.2013, ktorými bolo ohodnotené bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu, bolo možné zdravotný stav žalobcu pre účely hodnotenia sťaženia jeho spoločenského uplatnenia považovať za ustálený k 21.4.2013, t.j. rok po nehode, súd prvej inštancie uzavrel, že pokiaľ si žalobca nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia uplatnil až v podaní, ktoré doručil súdu dňa 18.9.2015, učinil tak po uplynutí zákonom stanovenej doby. Poukazom na ustanovenie § 152 a § 470 ods. 1 a 2 CSP vyhodnotil

žalovanou vznesenú námietku premlčania žalobcom uplatneného nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia ako dôvodnú a žalobu zamietol bez toho, aby sa zaoberal ostatnými tvrdeniami žalobcu, ktorými preukazoval dôvodnosť svojho nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 39.928 eur.

8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP dôvodiac, že „priznal žalobcovi náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci vo výške 80 %“ s tým, že o výške náhrady trov konania v súlade s § 262 ods. 2 CSP rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t.j. z dôvodu že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca v odvolaní zopakoval doterajší priebeh konania i svoju argumentáciu v priebehu konania na súde prvej inštancie a namietol správnosť postupu súdu, ak prihliadol na námietku premlčania uplatneného nároku žalobcu na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 39.928 eur, žalovanou vznesenú až v odvolacom konaní, a to aj napriek ustanoveniam Civilného sporového poriadku o sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania, ako i úsudok prvoinštančného súdu, že na začiatok plynutia premlčacej doby nemalo vplyv rozhodnutie Sociálnej poisťovne o priznaní invalidného dôchodku žalobcovi zo dňa 25.5.2015. Podľa žalobcu súd nesprávne vychádzal z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn I. ÚS 384/2015-16, lebo súd v ňom aplikoval rozdielny právny predpis - ust. § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb., s rozdielnym obsahom ako ustanovenie § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z.. Akcentoval, že svoj nárok uplatnil na súde včas, lebo na uplatnenie tohto svojho nároku potreboval nadobudnúť vedomosť o tom, že sú jednoznačne dané dôvody hodné osobitného zreteľa, t.j. čo bolo až vtedy, keď bol uznaný za invalidného. Dodal, že trvá na nesprávnosti zamietnutia žaloby v časti súdom ustálenej miery spoluzavinenia, majúť za to, že predchádzajúci rozsudok okresného súdu bol odvolacím súdom zrušený aj v tom zodpovedajúcej časti. Podčiarkol, že v konaní žalovaná nepreukázala, aby sa žalobca podieľal na vzniku škody vlastným zavinením. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie nemal krátiť nárok žalobcu na doplatok rozdielu poistného plnenia titulom náhrady bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 54.390,72 eur a pokiaľ žalobu zamietol aj časti prevyšujúcej nárok priznaný súdom vo výške 21.756,28 eur s príslušenstvom, učinil tak bez toho, aby svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi ešte náhradu škody v sume 32.634,44 eur, spolu s 5,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 597,14 eur od 13.6.2013 do zaplataenia, s 5,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 7.911,30 eur od 17.7.2013 do zaplataenia, s 5,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 7.245 eur od 17.7.2013 do zaplataenia, s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 225,60 eur od 28.12.2013 do zaplataenia, s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 16.711,80 eur od 16.1.2014 do zaplataenia, žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 39.928 eur, ako i že žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi 100 % trov konania pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom.

10. Proti výroku o trovách konania rozsudku podala odvolanie žalovaná z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) a h) CSP, t.j. z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla zrušiť rozsudok v jeho napadnutom výroku o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podľa žalovanej súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania podľa § 255 ods. 1 CSP zohľadňujúc pomer úspechu žalobcu bez toho, aby svoje rozhodnutie akokoľvek odôvodnil, keďže z dôvodov rozsudku nevyplyva, aký pomer úspechu žalobcu a žalovanej vzal súd do úvahy. Podčiarkla, že súd mal rozhodnúť o trovách celého konania, v ktorom žalobca uplatnil tak nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 39.928 eur, ako i o nárok na doplatok rozdielu poistného plnenia titulom náhrady bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 54.390,72 eur, ktorý vznikol tým, že žalovaná uplatnila krátenie z dôvodu spoluzavinenia poškodeného žalobcu na spôsobenej škode na zdraví podľa § 441 Občianskeho zákonníka v rozsahu 50 %, o ktorom súd prvej inštancie posudzujúc právny základ nároku dospel k záveru, že krátenie z dôvodu spoluzavinenia bolo dôvodné v rozsahu 30 %. Podľa žalovanej súd prvej inštancie mal žalobca, vzhľadom na priznanú čiastku 21.756,28 eur s príslušenstvom, úspech v konaní iba 23 %.

11. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla potvrdiť rozsudok v jeho zamietavom výroku. Podčiarkla, že žalobca si nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z. neuplatnil v súlade s § 6 ods. 3 zák. č. 437/2004 Z.z., a preto, aj keby súd prvej inštancie tento nárok žalobcu nezamietol z dôvodu premlčania, musel by žalobu v tejto časti zamietnuť ako predčasnú. Poukazom na viaceré súdne rozhodnutia (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS 384/2015, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/192/2015, 5Cdo/212/2010, 6Cdo/226/2013) žalovaná opätovne podčiarkla, že pri posúdení začiatku plynutia premlčacej doby je rozhodujúci deň ustálenia zdravotného stavu poškodeného žalobcu, a tak doterajšej judikatúre súdov odporuje názor žalobcu, že premlčacia doba by mala začať plynúť až od uznania invalidity žalobcu. Zároveň žalovaná zopakovala, že žalobca nepreukázal existenciu mimoriadnych okolností hodných osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali priznanie nároku na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z.. Za bezpredmetnú označila žalovaná námietku žalobcu ohľadne ustálenia miery zodpovednosti žalobcu v rozsahu 30 % súdom prvej inštancie, odkazom na bod 19 a 22 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 1Co/46/2017.

12. Žalobca v písomnom vyjadrení k podaniu žalovanej poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/206/2012 akcentoval, že vychádzajúc zo stavu v čase rozhodovania súdu, je irelevantný argument žalovanej o predčasnosti žaloby v časti zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Opäť zdôraznil, že svoj nárok na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia uplatnil na súde včas, lebo až z rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 25.5.2015 žalobca nadobudol vedomosť o tom, že je u neho daný nesporný dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z. pre vznik nároku. Opätovne argumentoval, že utrpel úraz vo veku 21 rokov, odkedy bude natrvalo po celý život limitovaný podstatnými obmedzeniami, najmä obmedzením pohyblivosti ľavého bedrového kĺbu, pohybu krčnej chrbtice, hybnosti hrudníka a kvadruparézou, ktoré významným spôsobom obmedzili jeho každodenný život a vyradili ho i z vykonávania športových a kultúrnych aktivít, nakoľko je odkázaný na používanie barly pri chôdzi a obmedzenia hybnosti rôznych častí tela žalobcu limitujú aj pri všetkých úkonoch vyžadujúcich si pohyb s hlavou, zohnutie ľavej nohy v bedrovom kĺbe, jemnú motoriku rúk, uchopenie do rúk, či pohyb v oblasti trupu. Žalobca často trpí bolesťami celého tela. Tieto vážne obmedzenia sprevádzajú žalobcu pri pravidelných a bežne vykonávaných samoobslužných činnostiach, pri pracovných úkonoch, pri úkonoch osobnej hygieny a pod. Prakticky je žalobca zásadným spôsobom obmedzovaný stále a tento stav je u žalobcu trvalý a nezvratný od jeho mladého veku do budúcnosti. Rovnako tvrdil, že životným plánom žalobcu bolo povolanie policajta, čomu podriaďoval svoje vzdelanie a záľuby, keďže navštevoval vysokú školu so zameraním sa na bezpečnostný manažment a mimoriadne aktívne sa venoval bojovým športom (štyrikrát v týždni tréning) a posilňovaniu. Tento jeho životný plán je však natrvalo zmarený, pretože kvôli svojej telesnej indispozícii sa už nikdy nebude môcť zaradiť medzi príslušníkov polície. Napokon dodal, že „trvá aj na nesprávnosti zamietnutia žaloby v časti súdom ustálenej miery spoluzavinenia“, nakoľko predchádzajúci rozsudok bol odvolacím súdom zrušený aj v tom zodpovedajúcej časti.

13. Žalovaná nevyužila právo na dupliku k vyjadreniu žalobcu.

14. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu a žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom v § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk žalobcom a žalovanou uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené. Odvolanie žalovanej proti výroku o trovách konania je dôvodné.

15. Žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané. Žalobca v odvolaní uvádza skutočnosti a námietky, ktoré v podstate predniesol už na súde prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie správne a presvedčivo vysporiadal v odôvodnení rozsudku, v ktorom súd zhodnotil všetky dôkazy predložené na podporu tvrdení žalobcu i žalovanej. Uvedol, ktoré z nich považoval za preukázané, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a z akých právnych noriem pri rozhodnutí vychádzal, pričom tak žalobcovi, ako aj žalovanej súd vytvoril procesné podmienky, aby v priebehu súdneho sporu uplatnili a realizovali všetky svoje procesné práva.

16. Odvolacie námietky žalobcu spochybňujúce správnosť záveru súdu prvej inštancie o premlčaní nároku žalobcu na zvýšenie náhrady za sťaženie jeho spoločenského uplatnenia vo výške 39.928

eur nie sú spôsobilé spochybníť správnosť zistených skutočností, hodnotenia dôkazov, právneho posúdenia veci a neumožňujú ani záver, že by v spore neboli splnené procesné podmienky, resp. že by prvoinštančný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil niektorej zo sporových strán, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Neboli zistené ani iné vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, ku ktorým odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti a ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozsudku zamietavého výroku rozsudku súdu prvej inštancie. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie, než ako rozhodol súd prvej inštancie.

17. V danom prípade k zmene skutkového ani právneho stavu počas odvolacieho konania nedošlo, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie odkazuje, rovnako ako na správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce dôvody napadnutého zamietavého výroku rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP), a preto len na zdôraznenie správnosti zamietavého výroku rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd dodáva nasledovné:

18. Z obsahu odôvodnenia preskúmaného rozsudku plynie, že súd prvej inštancie rozhodol o nároku žalobcu na zvýšenie náhrady za sťaženie jeho spoločenského uplatnenia vo výške 39.928 eur tak, že žalobu žalobcu v tejto časti zamietol z dôvodu premlčania. Odvolací súd dospel k záveru, že súd pritom adekvátne vychádzal z premisy, že premlčanie je oslabenie subjektívneho práva a právnej povinnosti v dôsledku uplynutia časového úseku stanoveného právnou normou, ktorá spočíva v tom, že subjektívne právo a jemu zodpovedajúca právna povinnosť stále trvajú, avšak nie je možné ich vymáhať (súdnou cestou), vznesením námietky premlčania v konaní dochádza k oslabeniu nároku veriteľa do takej miery, že súd jeho premlčaný nárok nemôže v zásade priznať.

19. Odvolací súd ako neopodstatnenú vyhodnotil odvolaciu námietku žalobcu založenú na tvrdení, že súd nebol oprávnený prihliadnuť na námietku premlčania vznesenú žalovanou v odvolacom konaní, a to za stavu, ak z obsahu súdneho spisu bezpochyby plynie, že na pojednávaní dňa 13.5.2016 potom, ako účastníci konania zhodne uviedli, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania, súd prvej inštancie uznesením (vyhláseným na pojednávaní dňa 13.5.2016) vyhlásil dokazovanie za skončené a pojednávanie odročil na deň 16.6.2016 za účelom vyhlásenia rozsudku (č.k. 15C/148/2014 - 89), ktorým rozhodol o:

a) nároku žalobcu na doplatok rozdielu poistného plnenia titulom náhrady bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 54.390,72 eur s príslušenstvom, ktorý vznikol tým, že žalovaná uplatnila krátenie z dôvodu spoluzavinenia poškodeného žalobcu na spôsobenej škode na zdraví podľa § 441 Občianskeho zákonníka v rozsahu 50 %, ako i o

b) nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 39.928 eur tak, že: uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku sumu 21.756,28 eur s 5,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 398,08 eur od 13.6.2013 do zaplataenia, s 5,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 5.274,20 eur od 17.7.2013 do zaplataenia, s 5,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.415 eur od 17.7.2013 do zaplataenia, s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.415 eur od 17.7.2013 do zaplataenia, s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 56,40 eur od 28.12.2013 do zaplataenia, s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 11.141,20 eur od 16.1.2014 do zaplataenia, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

20. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie o uplatnených nárokoch rozhodol rozsudkom zo dňa 16.6.2016, t.j. v čase účinnosti zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“).

21. V procesnej úprave Občianskeho súdneho poriadku možnosť vzniesť námietku premlčania v podanom odvolaní nebola špecificky upravená. Súdna prax bola ustálená v závere, že účastníci neboli obmedzení na vznesení námietky premlčania, t.j. mohli namietkať premlčanie počas celého konania. Judikatúra súdov (por. napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.10.2009 sp. zn. 5Cdo/20/2009) dospela k záveru, že námietka premlčania je námietkou právnou a neuplatňuje sa ňou taká skutočnosť, ktorú je účastník povinný tvrdiť v zmysle § 101 ods. 1 O.s.p.) najneskôr do vyhlásenia uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie, najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Námietky premlčania sa teda netýkala koncentračná zásada konania vyjadrená v § 120 ods. 4 a § 205a O.s.p. s výnimkou, ak by uplatnenie námietky premlčania bolo spojené s neprípustným uplatňovaním nových

skutočností a dôkazov. Zo žiadneho ustanovenia práva hmotného alebo procesného nevyplývalo, že by žalovaný musel uplatniť námietku premlčania v určitom štádiu konania. Z povahy námietky premlčania vymedzenej hmotným právom (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka) vyplýva, že ju môže povinný subjekt uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci.

22. Pretože z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalovaná vznesla námietku premlčania uplatneného nároku žalobcu na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v podaní zo dňa 21.10.2016 označenom ako Vyjadrenie k odvolaniu žalobcu (viď č.l. 149 súdneho spisu), t.j. v odvolacom konaní vedenom o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku zo dňa 16.6.2016 č.k. 15C/148/2014 - 89, ktorú skutočnosť žalobca v posudzovanom odvolaní nespochybnil, v korelácii s uvedeným súd prvej inštancie náležite vzal na zreteľ, že v danom prípade bolo konanie začaté a vo veci rozhodnuté v čase účinnosti zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku. Tento procesný predpis bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, účinným od 1.7.2016, ktorý, ak nie je ustanovené inak, platí aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (§ 470 ods. 1 CSP) s tým, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 prvej vety CSP). Správne preto súd postupoval, ak na žalovanou vznesenú námietku premlčania prihliadol, i keď nový Civilný sporový poriadok námietku premlčania zaraďuje k hmotnoprávnym námietkam, a to aj vzhľadom na dikciu § 152 CSP, ktoré za hmotnoprávnu námietku považuje právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany, ktorá spadá medzi prostriedky procesného útoku a procesnej obrany.

23. Súd prvej inštancie následne posudzujúc dôvodnosť vznesenej námietky premlčania odôvodnenie rozsudku správne založil na ustálenej judikatúre všeobecných súdov, ktoré sťaženie spoločenského uplatnenia považujú za majetkové právo viazané na konkrétnu osobu, ktoré sa premlčuje. Zodpovedajúci zákonu je aj prvoinštančným súdom vyslovený právny názor, že žalobcom uplatnený nárok, keďže ide o škodu na zdraví, sa premlčuje v dvojročnej subjektívnej premlčacej lehote (použitie objektívnej premlčacej doby tu neprichádza do úvahy) a že premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Právo na (mimoriadne) zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia má obdobne charakter majetkového práva, ktoré sa premlčuje, pričom pre začiatok plynutia premlčacej lehoty je rozhodujúci okamih ustálenia zdravotného stavu poškodeného, t.j. vykonania bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Súd v súlade s ustálenou súdnou praxou rovnako správne vychádzal z názoru, že poškodený sa o škode vo forme sťaženie spoločenského uplatnenia dozvie v čase, keď sa po skončení liečby jeho zdravotný stav ustálil natoľko, že je možné objektívne vykonať jeho ohodnotenie a teda, že získava vedomosť o škode spravidla z lekárskeho posudku, ktorým bolo sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotené (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. januára 2011 sp. zn. 3Cdo/146/2010, z 28. februára 2011 sp. zn. 4Cdo/152/2010). Možno pre úplnosť dodať, že v posudzovanej veci nešlo o prípad, že neskôr dôjde (došlo) k zvýšeniu určenia počtu bodov vzhľadom na zmenu či zhoršenie zdravotného stavu poškodeného, kedy pre ďalšie uplatnenie nároku na mimoriadne sťaženie spoločenského uplatnenia je z hľadiska premlčania rozhodujúci tento okamih nového bodovania (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/152/2010, sp.zn. 5Cdo/104/2010).

24. Keďže žalovaná účinne vznesla námietku premlčania, nebolo možné žalobcovi premlčané právo na zvýšenie náhrady za sťaženie jeho spoločenského uplatnenia vo výške 39.928 eur priznať, ak vychádzajúc zo záveru, že zdravotný stav žalobcu pre účely hodnotenia sťaženia jeho spoločenského uplatnenia považovať za ustálený k 21.4.2013, t.j. rok po nehode (správnosť tohto záveru súdu prvej inštancie žalobca vo svojom odvolaní nespochybňuje), a preto pokiaľ si žalobca nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia uplatnil až v podaní, ktoré doručil súdu dňa 18.9.2015 (ani správnosť tohto záveru súdu prvej inštancie žalobca vo svojom odvolaní nespochybnil) súd prvej inštancie správne usúdil, že tak učinil po uplynutí zákonom stanovenej doby.

25. Prvoinštančný súd preto správne vo veci rozhodol, keď zamietol žalobu v časti nároku žalobcu na zvýšenie náhrady za sťaženie jeho spoločenského uplatnenia vo výške 39.928 eur z dôvodu žalovanou úspešne vznesenej námietky premlčania. Na správnosti tohto záveru súdu nemôže podľa názoru odvolacieho súdu nič zmeniť odvolacia námietka žalobcu založená na tvrdení, že žalobca nárok uplatnil na súde včas, lebo na uplatnenie tohto svojho nároku potreboval nadobudnúť vedomosť o tom, že sú jednoznačne dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre priznanie nároku na zvýšenie náhrady za

sťaženie spoločenského uplatnenia, čo bolo až vtedy, keď bol žalobca uznaný za invalidného, t.j. od rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 25.5.2015 o priznaní invalidného dôchodku žalobcovi.

26. Vecnú správnosť napadnutého zamietavého výroku rozsudku nemôže spochybniť ani čiastočne dôvodná odvolacia námietka žalobcu, že ak súd žalobu zamietol aj časti prevyšujúcej nárok priznaný súdom vo výške 21.756,28 eur s príslušenstvom, učinil tak bez toho, aby svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Žalobca v odvolaní neopodstatnene namietol, že súd prvej inštancie nemal krátiť nárok žalobcu na doplatok rozdielu poistného plnenia titulom náhrady bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 54.390,72 eur, spochybňujúc pritom opätovne správnosť úsudku súdu o miere spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody na zdraví, trvajúc „na nesprávnosti zamietnutia žaloby v časti súdom ustálenej miere spoluzavinenia“. Na tomto mieste odvolací súd odkazuje na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21.2.2018 č.k. 1Co/46/2017-129, a to:

26.1. bod 18: „Prvoinštančný súd žalobe čiastočne vyhovel a priznal žalobcovi náhradu škody na jeho zdraví v celkovej sume 21.756,28 eur s príslušnými úrokmi z omeškania. Súd prvej inštancie vyhovie žalobe založil na závere, že žalobca má znášať následky škodovej udalosti pomerne, a to v rozsahu 20 %. Svoje rozhodnutie v tejto časti odôvodnil tým, že pri stanovení miery spoluzavinenia žalobcu vychádzal zo skutočnosti, že žalobca porušil povinnosť mať zapnutý bezpečnostný pás a v spore bolo preukázané, že porušenie tejto právnej povinnosti bolo v príčinnej súvislosti s rozsahom zranení žalobcu. Podľa odôvodnenia rozsudku žalobca ani ďalšie osoby vezúce sa v predmetnom vozidle v čase nehody si nemuseli všimnúť známky opitosti u vodiča, a preto súd neprihliadol pri stanovení rozsahu spoluviny žalobcu na vzniku škody na túto skutočnosť. Na základe uvedeného priznal žalobcovi, okrem už žalovanou plnenej časti náhrady škody v rozsahu 50 %, ešte ďalšiu časť nárokov na náhradu škody vo výške 21.756,28 eur, a teda v skutočnosti ustálil spoluzavinenie žalobcu v rozsahu 30 %. Podľa žalovanej správne mal súd posúdiť mieru spoluzavinenia žalobcu v rozsahu 50 %. Správnosť záveru súdu prvej inštancie o miere spoluzavinenia žalobcu spochybňovala žalovaná v priebehu sporu na súde prvej inštancie i vo svojom odvolaní argumentom, že 1/ v konaní sa nepreukázalo, aby vodič motorového vozidla, v ktorom žalobca havaroval, bol alkoholikom, resp. osobou závislou na alkohole, a teda by sa u neho znaky opitosti mali prejavovať až pri vyššej hladine alkoholu v krvi v zmysle súdom uvádzaného odborného vyjadrenia, že 2/ samotný žalobca sa s vodičom vozidla pred dopravnou nehodou dlhšiu dobu rozprával, pričom aj po požití menšieho množstva alkoholu je tento možné z inej osoby cítiť, ako i že 3/ vodič vozidla mal po celý čas k alkoholu prístup. Žalobca správnosť vyhovujúceho výroku rozsudku odvolaním nenapadol, napadnutý vyhovujúci výrok rozsudku navrhol potvrdiť ako vecne správny, pričom poukázal na to, že ak súd priznal žalobcovi ním uplatnené nároky na náhradu škody (s výnimkou nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia) tak, že ustálil mieru spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody len v rozsahu 20 % a z nevyplatennej časti nárokov na náhradu škody v rozsahu 50 %, ktorú si žalobca uplatnil podanou žalobou, mu priznal po započítaní plnenia žalovanej v rozsahu 50 %, ešte náhradu nárokov na náhradu škody v rozsahu ďalších 20 %, z čoho spoluvina žalobcu na vzniku škody mala predstavovať 30 %. Žalobca pritom vyjadril súhlas so skutkovým záverom súdu, že žalobca ako ani ostatní spolujazdci v predmetnom vozidle nemali vedomosť o tom, že vodič motorového vozidla bol v čase dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu, s čím žalovaná vo svojom odvolaní v podstate nesúhlasila, avšak správnosť záveru súdu prvej inštancie o miere spoluzavinenia žalobcu spochybnila odvolacími námietkami, ktoré na vecnú správnosť napadnutého vyhovujúceho výroku rozsudku nemali vplyv a neboli by spôsobilé priviesť jeho zmenu, ak v tejto súvislosti jedine tvrdila, že v konaní sa nepreukázalo, aby vodič motorového vozidla, v ktorom žalobca havaroval, bol alkoholikom, resp. osobou závislou na alkohole, a teda že by sa u neho znaky opitosti mali prejavovať až pri vyššej hladine alkoholu v krvi v zmysle súdom uvádzaného odborného vyjadrenia, že samotný žalobca sa s vodičom vozidla pred dopravnou nehodou dlhšiu dobu rozprával, pričom aj po požití menšieho množstva alkoholu je tento možné z inej osoby cítiť, ako i že vodič vozidla mal po celý čas k alkoholu prístup.

26.2. bod 19: „Pri riešení otázky spoluzavinenia poškodeného na vzniku škody súdna prax dospela k záveru, že konečná úvaha o tom, nakoľko sa na spôsobení škody podieľal sám poškodený, a teda v akom rozsahu za škodu zodpovedá sám, závisí vždy od okolností konkrétneho prípadu po vyhodnotení všetkých príčin vzniku škody ako na strane vodiča, tak aj poškodeného spolujazdca. Otázka miery spoluzavinenia však v judikatúre nie je celkom zjednotená a súde tak v rámci voľnej úvahy nepoužívajú žiadne zjednocujúce kritériá, pričom zovšeobecnenie, t.j. vytvorenie všeobecného pravidla spoľahlivo sa vzťahujúceho na všetky podobné prípady, je zväčša vylúčené. Nemožno preto spochybniť záver súdu prvej inštancie, ak priznal žalobcovi časť nárokov na náhradu škody vo výške 21.756,28 eur, a teda v

skutočnosti ustálil spoluzavinenie žalobcu v rozsahu 30 % berúc do úvahy, že situáciu, pri ktorej došlo k škode na zdraví žalobcu, vyvolal svojim konaním predovšetkým vodič vozidla a žalobca sa nepodieľal na vzniku škody v podobe následkov na jeho zdraví rovnakou mierou. Nemožno pritom opomenúť tú skutočnosť, že v danom prípade hladina opitosti vodiča (1,74 promile) klinicky pre laika nemusela byť vôbec zjavná, okrem toho je potrebné prisvedčiť žalobcovi v jeho vyjadrení k odvolaniu žalovanej v tom, že zachoval bežnú mieru opatrnosti v súvislosti s možným požitím alkoholu u vodiča motorového vozidla za stavu, ak vodiča vozidla požívať alkohol nevidel, pričom s ním strávil takmer celý večer, ktorý predchádzal dopravnej nehode, požívať alkohol vodiča vozidla nevideli ani ostatní spolujazdci, vodič vozidla zároveň nejavil zjavné vonkajšie znaky opitosti, čo taktiež potvrdili všetci spolujazdci a v prípade vodiča sa jednalo o príslušníka policajného zboru, kde bol zvýšený predpoklad rešpektovania predpisov o cestnej premávke, ktoré skutočnosti vo svojom súhrne pri zachovaní bežnej miery opatrnosti nemohli u žalobcu vzbudiť dôvodné pochybnosti o tom, že vodič vozidla nie je v stave spôsobilom viesť motorové vozidlo, a preto nie je možné v tomto smere prihliadnuť na jeho spoluzavinenie a s prihliadnutím práve na tento dôvod posúdiť mieru spoluzavinenia žalobcu v rozsahu 50 %“.

27. Poukazom na uvedené je nutné uzavrieť že žalobcom uvádzané odvolacie dôvody dané nie sú, preto odvolací súd napadnutý rozsudok v jeho zamietavom výroku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

28. Vo vzťahu k žalovanou odvolaním napadnutému výroku o trovách konania dospel odvolací súd k záveru, že nie sú dané dôvody ani pre potvrdenie ani pre zmenu napadnutého výroku, ale rozsudok je v tejto odvolaní napadnutej časti potrebné zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, pretože súd prvej inštancie svojim nesprávnym postupom znemožnil žalobcovi a žalovanej realizáciu procesných práv, priznaných mu v civilnom sporovom konaní za účelom ochrany jeho práv, a to v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva sporových strán na spravodlivý proces, ku ktorej vade je povinný prihliadať odvolací súd z úradnej povinnosti. Je totiž potrebné prisvedčiť žalovanej v jej odvolaní v tom, že žalovanej súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania podľa § 255 ods. 1 CSP zohľadňujúc pomer úspechu žalobcu bez toho, aby svoje rozhodnutie akokoľvek odôvodnil, keďže z dôvodov rozsudku nevyplýva, aký pomer úspechu žalobcu a žalovanej vzal súd do úvahy.

29. Práve z týchto dôvodov odvolaciemu súdu neostávalo iné, ako rozsudok v jeho napadnutom výroku o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 CSP) a nové rozhodnutie o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP), odôvodnené v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3: 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).